

Szerző

Cím Szénhiány a fővárosban.

Forrás: Egyetértés

Bp.

1912 XII/13

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

Oldalsz.

Szénhiány a fővárosban.

— Reménytelen állapot. —

Budapest, december 12.

Még alig köszöntött be a tél, a rendes, megszokott téli rém, a széninség ismét előreveti árnyékát. Most azonban nagyon komolyra fordult a dolog. Ilyen szénhiány már évek óta — legutoljára 1907-ben — nem volt. Az okokat nem is kell keresni. A már sokat emlegetett hibákon kívül a bonyolult diplomáciai helyzet is nagyban hozzájárult az ügy rosszra fordulásához. Minden háziasszony érzi már, minden háztartás megsínyli a széndrágaságot. A legszomorubb azonban az, hogy a helyzet reménytelen, semmi kivezető utat nem lehet találni.

Bár Magyarországon elég szénbánya van, Budapest alig használ honi kőszén, a szénhiányt 95 százalékát a porosz bányák fedezik. Ennek az okát nincs okunk eltitkolni. Bizony, sajnos, a magyar barna szén egy kicsit szagtalan és nagy lég-huzamot kíván. Nehezebben ég, mint a szagtalan porosz szén. A magyar bányák már régebben figyelmeztették a fővárost, hogy változtassa meg az építési szabályokat és szereljék fel a házakat erősebb légvonatu kéményekkel, hogy magyar barnaszén is lehessen a kályhák fűtésére használni. Ez azonban nem történt meg. Poroszország azonban jelenleg csak nagyon kevés szénrelkülözhet. Rendes körülmények között Felső-Szilézia naponként 13.000 waggon szénrel küld szét. Ezáltal azonban a napi szállítás mindössze 8000 waggon. Ennek oka az, hogy nem kapnak elég waggont a porosz vasutaktól, valamint a háborús bonyodalmak következtében az összes vasutak, főleg az orosz, porosz és osztrák vasutak maximális készletekkel látták

el magukat és a bányák készleteit összehesdésárolták. Növeli a szénhiányt, hogy az államvasutak sincsenek elegendő készletekkel ellátva és hogy a Máv. mostan a maga számára foglalja le a szenet, amelyet eddig a kereskedők és így a közönség kapott.

Ez azonban nem volna nagy baj, hiszen a szénkereskedők elegendő mennyiségű szénrel rendelkeznek, a csudák tele vannak szénrel. Az árut azonban nem merik piacra dobni, mert a kereskedőknek kötelességük van, amelyeket teljesíteni kell és félnek attól, hogy nem kapnak új árut. A mentőakció azonban már megindult. Minden szénkereskedő kiküldte tisztviselőit és ügynökeit Sziléziába, hogy foglalják le a lefoglalható mennyiségeket és remélik, hogy rövid időn belül nagyobb mennyiségű bősáthatnak a közönség rendelkezésére.

A kis emberek nagy panaszzal állnak elő. Azt hangoztatják, hogy a kiskereskedők kihasználják a helyzetet és valósággal megszarolják a publikumot. Hihetetlen árakat követelnek, amiket a közönség kénytelen megadni. A nagykereskedők azzal védekeznek, hogy ők rendes áron adják a kiskereskedőknek a szenet, de nincs módjukban megátolni a kiskereskedők zsarolását. A főváros közbeléphe-tett volna, ha idejekorán gondoltak volna arra, hogy ellássák magukat készletekkel. Ez nem történt meg és így első sorban a szegényebb osztályok érzik meg a kalamitások következményeit. A kisebb vevők, akik nem tudnak egyszerre nagyobb mennyiség vásárlására szükséges pénzt előteremteni, nehezen és csak drágán fognak szenet kapni.

A széninség ellen tehát csak egy orvosság van, ha a közönség rászokik a magyar barna szénre. Amíg a háborús idők ijesztgetik az embereket, más remény nincs a szénhiány megszüntetésére.